

Robinson

vychází pod záštitou

noviny pro děti každého věku

zdarma

svět dětí

Ve světě jsou stále milióny trpících dětí, sirotků, hladovějících, ale i těch, které každodenně hledí do tváře smrti v různých válečných konfliktech. To jsou dětsí vojáci. I takovým se snaží UNICEF - a dlužno říci, že velice úspěšně - pomáhat. Především tím, že je navrácí do normálního života.

V Jižním Súdánu, který jako samostatný stát vznikl v roce 2011, bylo jen v loňském roce rekrutováno celkem 12 000 dětí, většinou chlapců, které jako dětské vojáky využívají obě strany konfliktu. Stojí tam proti sobě oddíly prezidenta Salvy Kiira, který je původem z kmene Dinků, a jeho bývalého viceprezidenta Rieka Machara z kmene Nuerů.

Záchrana dětských vojáků

Po uzavření mírové dohody mezi vládou a ozbrojenou skupinou odevzdalo prvních 280 propuštěných dětských vojáků své zbraně a uniformy 27. ledna, dalších 380 dětí 10. února a dalších 654 dětí z celkových 3 000 dětských vojáků, jejichž propuštění z ozbrojených skupin vyjednal UNICEF, bylo propuštěno ve dnech 21. - 23. března. Jde o jednu z největších demobilizačních operací dětí ve věku 11 - 17 let, která kdy byla uskutečněna.

V této skupině byly i čtyři dívky, z nichž jedna byla teprve devítiletá. Některé děti se bojí účastnit již čtyři roky, mnohé z nich nikdy nechodily do školy.

„Tyto děti byly přinuceny dělat a vidět věci, které by nikdy žádné dítě nemělo zažít,“ řekl reprezentant UNICEF v Jižním Súdánu Jonathan Veitch. „Propuštění tisíců dětí vyžaduje masivní odezvu v zajištění jejich maximální podpory a ochrany, aby postupně mohly začít s kompletní přestavbou svých životů a tvorbou nových životních hodnot.“

UNICEF pro propuštěné dětské vojáky zajišťuje zdravotní péči, základní životní potřeby (strava, voda, oblečení) a ochranu prostřednictvím speciálních resocializačních center, v nichž je pro ně zajištěno také odborné poradenství, psychologická podpora a další pomoc, nutná pro jejich návrat k normálnímu životu. Součástí pomoci UNICEF je také podpora školní docházky těchto dětí či získání kvalifikace (v závislosti na věku dětí) a spojování s jejich původními rodinami. Vyhledávání původních rodin dětí je ovšem velice obtížné, protože od prosince 2013 byly z důvodu konfliktu vysídleny ze svých domovů již více než 2 miliony lidí, z nichž čtvrtina uprchla do sousedních zemí. Přesto se do konce března 2015 podařilo z 660 dětských vojáků, propuštěných v lednu a únoru, spojit s rodinami již 200 dětí.

Součástí pomoci UNICEF při ochraně těchto dětí jsou také jednání s místními komunitami, která pomáhají zabraňovat jejich diskriminaci nebo možnému dalšímu rekrutování.

Náklady spojené s propuštěním a reintegrací 1 dítěte po dobu 24 měsíců činí 2 330 dolarů, celkem jsou potřebné náklady odhadovány ve výši 10 milionů dolarů. Program demobilizace a reintegrace dětských vojáků zatím podpořily: IKEA Foundation částkou ve výši 1,6 milionu eur, Evropská unie a UNICEF Německo a Velká Británie.

POMOCI MŮŽETE:

- příspěvkem na sbírkový účet UNICEF ČR 11771177/0300, v.s. 812
- nákupem certifikátu Dárku pro život v podobě Soupravy první pomoci, školních pomůcek nebo jiného vhodného Dárku pro život z naší nabídky v pražské prodejně UNICEF v Rytířské 31 nebo v e-shopu.
- odesláním dárcovské SMS ve tvaru DMS UNICEF na číslo 87777.

www.unicef.cz

Člověk je tvor společenský, říká jedno z mnoha moudrých přísloví našich předků a nám nezbyvá, než tuto skutečnost plně potvrdit. Opravdu potřebujeme ke svému životu a jeho naplnění jiné lidi – lidi, kteří nás chápou, lidi, kteří nám pomohou, když je třeba, lidi, se kterými je nám dobře. Proto si hledáme už od nejútlejšího věku kamarády, proto potřebujeme přátele, se kterými sdílíme nejen každodenní radosti o které se můžeme i opřít, když přijde špatné období.

Kamarád je víc než poklad

Většinou najdeme kamarády už ve škole a jejich přátelství nejdou vydržet až do dospělosti či do stáří. Je nutné si ale uvědomit, že nikdo není dokonalý - ani nejbližší kamarádi ne. A tehdy se musíme naučit odpouštět, snažit se pochopit chování a chyby druhého, anebo – což jde ze všeho nejhůř – umět přijmout slova výtky či případné kritiky, pokud jsou na místě. Když vám kamarád řekne, že jste to či ono neměl dělat, že to byl špatný krok, v první chvíli máte pocit, že vás zradil, a máte chuť mu ten nepříjemný zásah oplácet. Ale zkuste se nejdřív zamyslet nad tím, zda skutečně nemá pravdu on. I když to bolí... A mnohdy zjistíte, že právě takové přiznání chyby sám sobě posune i váš vztah někam dál. Kamarád není rozhodně ten, kdo vás stále jen chválí a stále vám přitakává, ale ten, kdo vám chce pomoci i tím, že s vámi třeba nesouhlasí nebo kriticky ohodnotí vaše činy. A přes to všechno zůstává s vámi...

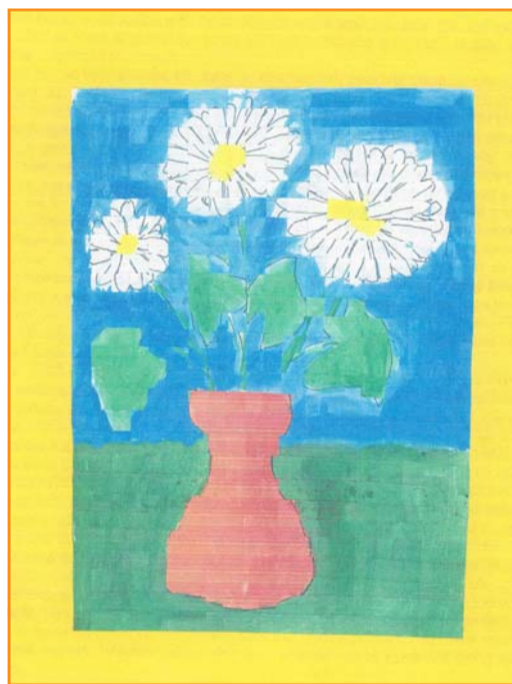
Někdy ale snaha najít kamarády šlápne úplně vedle. To je řeč o partách – konkrétně o špatných partách. O společenstvích, kde bují šikana

a strach, abyste nebyli označeni za sraba a bázlivce, kde musíte ostatním stále něco dokazovat. A nezřídka právě špatnými činy. Takové party jsou pro kluky a holky vždycky katastrofou a je lepší z nich odejít, nebo ještě lépe – zcela se jich vyvarovat.

Za nic nestojí ani přátelství, kde jeden jen bere a druhý dává. Znáte třeba takové ty třídní primadony – at' už jsou to obdivované krásky, nebo drsné sportovní hvězdy. Ti obvykle své okolí využívají, vyžadují stále pozornost a nejrozličnější služby, ale sami nejsou schopni pro vás cokoliv udělat. A navíc třeba zesměšňují a ponižují spolužáky, kteří nejsou podle nich zrovna „in“. Co uděláte vy? Připojíte se k jejich výsměchu, abyste se jim zavděčili, anebo se – třeba i s malou nadějí na úspěch – zastanete šikanovaných spolužáků. Co podle vás vyžaduje větší odvahu a lepší charakter?

Pamatujte si, že dobrého kamaráda si musí každý zasloužit – a pak je vaším největším pokladem v životě...

Hanka Hosnedlová

David Kolář, 9. A, ZŠ E. Beneše, Písek

Jak se vyklubal den věnovaný vám všem?

Den plný her, radostí, sladkostí a překvapení – tak si zvykli čeští kluci a děvčata slavit svátek věnovaný výhradně dětem. Ale zamysleli jste se někdy nad tím, jak a proč vlastně tento svátek vznikl?

Budete se divit, ale úplně první ustavení dne vyhrazeného dětem se odehrálo v Turecku v roce 1920 během války za nezávislost. Tehdejší ochránce národních práv Mustafa Kemal zastával názor, že důležitou součástí k budování nového státu jsou děti. A tak byl 23. duben ustanoven jako Den dětí a stal se v Turecku národním svátkem slaveným dodnes.

O celosvětovém Dnu dětí se pak začalo mluvit až o pět let později na Světové konferenci pro blaho dětí. Ve stejný den se v americkém San Francisku konal festival Dračích lodí, na který generální konzul pozval velké množství čínských sirotků. Zároveň poukazyval na to, že společnost by se měla více zabývat blahem všech dětí. Obě akce se konaly 1. června, a tak bylo toto datum stanoveno pro Den dětí, který byl ovšem vyhlášen až mnohem později. Stalo se tak v roce 1949 a tento svátek byl nazván Dnem pro ochranu dětí. Slavit se začal až následující rok a postupně se z něj stal Den dětí nebo Mezinárodní den dětí.

Na doporučení Mezinárodní unie pro péči o dítě z roku 1952 vyhlásila pak OSN o dva roky později Světový den dětí. V tento den měla být pozornost všech zaměřena výhradně na děti, na podmínky, ve kterých žijí, na jejich vývoj a přístup ke vzdělání. Ale jako datum pro tento svátek byl určen 20. listopad. Některé země proto slaví Den dětí v listopadu, jiné si ponechaly předchozí červnové datum. Nejlépe na to vyzrály ovšem ty státy, kde si ponechaly oba svátky, a slaví tak společně s dětmi dvakrát do roka.

-hh-

DNES ČTĚTE

1.

Děti, které viděly smrt
Jak poznáš přítele

2.

Namyšlená Adriana
Krásné zelené kameny

3. - 4.

Hlásí se EKO-KOM
Zašpiněné království
Další boj dobra a zla

5.

Dopis plný hrůzy
Naděje psiho kamaráda

6.

Jsou tu vaše
Zoo noviny!

Se jmény bývají docela patálie

Určitě jste se už setkali s tím, že vaše kamarádky a někdy i kamarádi nejsou spokojeni se svým křestním jménem. Chtěli by se prostě jmenovat úplně jinak.

A také nebývá zas tak úplně mimořádné, že rodiče nebo přátelé říkají svým blízkým jinak, než jak je uvedeno v jejich křestním listě. Nemluví o různých podobách nebo zkomoleninách jména. Zkrátka jste třeba Jana a říkají vám Barborka. A nikdo už neví proč.

Tvrdí se, že ke každému jménu patří určitá charakteristika jeho nositele. Prostě, že jméno má vliv na povahu a chování člověka. A když mám být upřímná, nějak mi to zrovna nevychází. Znáte třeba desítky Petřů a každý z nich je naprosto jiný. A to už nemluví o tom, čeho se držet v případě výše zmiňované změny jmen.

Nicméně – víte, které jméno je u nás v republice nejčastější? Budete se asi divit, ale je to Jiří. Na druhém místě se drží stále oblíbená Marie a třetí příčku obsadili Janové, následují Petr, Josef, Pavel, Jaroslav...

Ovšem naprosto jinak vypadá žebříček jmen u novorozenců. V loňském roce se například narodilo nejvíce Jakobů, ale hned v závěsu za nimi byli opět Janové. Teprve jako třetí se umístila Eliška a za ní Tomáš.

Ale zase přibývá jmen exotických a dříve nevidaných. Někdy se rodiče zhlédnou v hrdinách televizních seriálů, ve sportovních legendách nebo slavných osobnostech.

Jindy se vrací do hry jména starobylá, už téměř zapomenutá – jako třeba Jeroným, Augustýn, Medard, Malvína...

K těmto výjimkám patří i jména dětí cizinců, kteří u nás trvale žijí. Podle statistik je u nás například několik tisíc dívek a žen se jménem Nguyen.

Ale všimli jste si, že ne vždy to děti se zvláštním jménem mají v kolektivu a v životě jednoduché? Vy však určitě nepatříte mezi ty, kteří jim to ztěžují!

-red-

zprávy

Jaké bude vaše léto?

Je to neuvěřitelné, jak čas rychle letí, už jen pár týdnů a máme tady znovu léto. Jenomže tomu všemu ještě předchází konec školního roku a s ním i závěrečné vysvědčení. Kdo poctivě pracoval po celý rok, nemusí mít obavy. Ale ti, kteří nechávají všechno na poslední chvíli, asi teď budou mít hodně napilno. Zbývá si jen uvědomit, že záleží jen a jen na vás.

Zábavné doučování

Nejde ti ve škole některý předmět, máš problém pochopit nějakou učební látku? Pak není nic snazšího, než vzít učebnici nebo sešit s poznámkami a zajít do komunitního centra Máj na českobudějovickém předměstí Čtyři Dvory. V novém středisku byly totiž otevřeny dvě třídy pro doučování. Zde žáci od šesti do patnácti let spolehlivě najdou pomoc, a navíc se mohou těšit i na netradiční způsoby výkladu, díky kterým je třeba učení bude víc bavit třeba formou hry, soutěží, kvízů nebo s názornými pomůckami. Svou roli může sehrát i případná spolupráce s rodiči. Na vybavení učeben přispěla Nadace ČEZ.

Modrá je barva porozumění

Celé Česko svítí modře – tak se nazývala akce, která byla odstartována již tradičně druhého dne v dubnu a trvala po celý tento měsíc. Tím se naše republika aktivně zapojila do Světového dne porozumění. Modře se rozsvítily úřady, instituce, firmy i domácnosti, aby tak vyjádřily podporu snahám o pochopení a pomoci. Ta je namířena především na děti a lidi se sníženou schopností komunikace a navazování kontaktů. Na autisty. Veřejnost tak vyjadřuje porozumění pro tyto osoby a svoje odhodlání pomoci jim v nelehké životní situaci. A jednotlivá města, obce a sdružení pokračují pak pestrými a ptažlivými programy i v dalších dubnových dnech.

důležitá čísla

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

387 410 864

...

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE

VOLEJTE VE DNE I V NOCI:

387 313 030

386 355 500

...

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

Vydavatel, redakce:

Robinson o.s., tř. 28. října 26, České Budějovice

e-mail: redakce@noviny-robison.cz

www.noviny-robison.cz

za garance OOŽP Statutárního města České Budějovice

Inzerce, grafická úprava:

STUDIO GABRETA® spol. s r.o., Praha

info@studio-gabreta.cz

Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice

Reg. č.: MK ČR 7767

Vytlačeno na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů

publikovaných příspěvků

medailonek

Dovedli byste odpovědět na otázku, kterou vám pokládá titul dnešního medailonku? Záleží hlavně na tom, kde je mi dobře, kde mám svou rodinu, přátele. A takovým místům pro spokojený život také tento medailonek rádi věnujeme...

Město, nebo venkov?

Blanka seděla v lavici jako zplhlé kuře. Ten zářivý slunečný den jí dokonale spláchla jedna jediná věta, kterou pronesla Adriana o přestávce: „Těm buranům vůbec neříkejte, kde se to koná – nechci, aby přišli...“ Slovo burani, které Blanku tak zabolelo, patřilo jí, Zdeňkovi a Prokopovi od nich ze vsi. Odtud totiž dojížděli od páté třídy do Městce do školy, protože v Zálesí byla škola jen se čtyřmi třídami. Nechácala, co je špatného na tom, že bydlí na vesnici. A proč by se proto neměli zúčastnit slезiny U Jezu, když se jedná o třídní akci... Ale Adriana byla třídní primadona, kterou kluci obdivovali a holky jí podlézaly, aby si získaly její přízeň. Nejedna z nich si přála být jako Adriana – vysoká, štíhlá, s hřívou černých vlasů – zkrátka krásná a sebevědomá.

Pravda je, že Blanka ani kluci od nich zrovna do klubu Adrianiných obdivovatelů nepatřili a nijak se tím netajili. Ale podle Blanky by Adriana neměla rozhodovat, kdo může a nemůže přijít na třídní setkání. Byla ale příliš hrdá na to, aby se o tom s ní dohadovala.

Ostatně, to nebyl první Adrianin útok...

Ano, v Zálesí nemají kavárny, vinárny, hotely, zimní stadion ani muzeum... Ale nenujíme se, baví nás filmy, divadlo, country tance, máme kynologický klub, družstvo mladých hasičů... A navíc je tam čistý vzduch, za chalupou les a louky, taky rybník s koupalištěm, říčka, kde se dá rybařit... Ani za nic by s městem neměnila. Ale moc ráda by dokázala Adrianě, jak hloupé je její pohrdání.

„Mně je ta namyšlená koza ukradená,“ prohlásil Zdeňk, když s nimi Blanka celou záležitost probírala.

„Ale já bych stejně jako Blanka chtěl těm posměváčkům předvést, jak se pletou. A napadá mě jedna věc,“ vmísil se Prokop.

„Jaká?“ zeptala se dychtivě Blanka.

„Hele, přece víte, že Zálesí soutěží o titul Vesnice roku. A k tomu připravuje přehlídku všeho, co se u nás děje. Co kdybychom pozvali celou třídu? Ať vidí sami!“

„Jasně, hned zítra udělám pozvánky a namnožím ty letáky s programem. A v pátek je rozdáme ve třídě.“

-o-o-o-

„Blani, určitě přijdeme, jsme na to zvědaví...“ Blance zněla slova spolužáků jako rajská hudba. Jen Adriana neříkala nic a opovrživě odstrčila pozvánku na kraj lavice.

„Přijdeš taky?“ zeptala se Blanka zamračené Adriany, která nevráživě vybuchla: „Co bych tam asi dělala? V takovém Vidlákově! Mě tam tedy nikdo nedostane!“

„Jak myslíš...“ pokrčila Blanka rameny a šla si sednout do své lavice.

-o-o-o-

„Je tu celá třída!“ konstatoval Prokop, když se s Blankou a Zdeňkem sešli u ochutnávky poutových koláčů. „Některí přivedli i sourozence...“

„Všem se tu líbí a říkají mi, že nám závidí takový prima bydliště...“ skoro jákala Blanka.

„Ale ta koza Adriana tu není,“ přisadil si Zdeňk.

„Ale je...“ překvapil oba dva Prokop a chvíli je napínal. „Viděl jsem ji támhle nahore u hřiště. Schovávala se mezi stromy, ale zahlídl jsem jí!“

„Víte co? Pojďte ji najít.“

-o-o-o-

„Ahoj, Adriano!“ vychutnávala Blanka moment překvapení, který v Adrianině obličejí vystřídal prvotní úlek.

„Já, já, já...“ vykoktala Adriana a očima hledala, kudy by trojici vyklouzla.

„Víš co, pojď se námi dolů k hasičárně, tam teď bude country – a můžeš si s námi zatancovat, vždyť vím, že tě to baví...“ vzala Blanka Adrianu pod paží a ta se nechala bez odporování vést. Prokopovi se Zdeňkem málem spadla překvapením brada.

-o-o-o-

„Tak moc děkuju, paní Poštulková, že jste nechali Adrianu u vás. Ani jí nemůžu odtud dostat... A kde zase vůbec jsou?“ Adrianina maminka se od zápraží rozhlížela po návsi.

„Ále, ty budou ještě v hasičárně, teď je tam právě módní přehlídka... To víte, ale jen toho, co si ženský a holky samy ušily nebo upletly,“ mávla rukou Blančina maminka.

-o-o-o-

„Tak ahoj, Adriano. A klidně zase přijed, když budeš chtít...“ usmála se Blanka skloněná nad dvířky auta. Adrianina hlava vykoukla ven a skoro šeptem zaprosila: „Nezlob se na mě, byla jsem pako... Odpustíš mi to?“

„To už se dávno stalo...“ řekla Blanka a vesele se zazubila do sluníčka.

Hanka Hosnedlová

všetečkova všehochoť

Tip na výlet

Tentokrát vás pozveme do Hoslovic, které jsou od krajského města poněkud dál. A to až za Strakonice, směrem na jihozápad. Tady najdete zajímavý areál se středověkým vodním mlýnem a trvalou expozicí ze života šumavského Podlesí. Můžete si prohlédnout jak budovu mlýna s doškovou střechou, stáj s roubeným chlévem, stodolu s přístavkem, tak vnitřní dobové vybavení a funkční mlecí zařízení, sýpku nebo různé zemědělské nářadí. Dozvíte se spoustu zajímavostí o tehdejší životě na venkově, o pěstování zemědělských plodin, chovu dobytka nebo skladování potravin. Navíc si místní potraviny můžete v objektu i zakoupit, zarybařit si, vyjet na koni nebo na zapůjčeném kole. Ve víkendových programech je pamatováno i na westernové pořady, rodea, stejně jako na tamější řemesla či české tradice. Nudit se tu rozhodně nebudete.

Věže a rozhledny

Nejvyšší věž světa bychom hledali v Číně ve městě tisíců jezer, které se jmenuje Wu-chan. Tuto stavbu zde začali zhruba před rokem a má měřit rovný kilometr. Vlastně se jedná o věže dvě – ta druhá má být jen o kousek nižší.

Za nejvyšší českou rozhlednou bychom museli do Prahy. Není to ovšem známá a romantická

Petřínská rozhledna, ale žižkovský televizní vysílač. Nejvýše položenou rozhlednou pak je ta na Pradědu v Hrubém Jeseníku.

Kam za vltavíny?

Určitě víte, že vltavíny jsou nerosty, jimž je přičítán mimozemský původ. Když je v roce 1787 profesor Josef Mayer objevil, ještě netušil, o jakou vzácnost běží. Tmavě zelené až dohnědá tónované kameny mají zvláštní vzhled a uvnitř spoustu droboučkých bublinek. Teprve podrobným zkoumáním bylo zjištěno, že musely vzniknout někde, kde je podstatně nižší tlak než na Zemi – tedy ve vyšších vrstvách atmosféry, rozpadem meteoritů.

Nejvíce těchto kamenů se nachází v místech poblíž Českých Budějovic a na Vltavotýnsku. Zejména pak na polích po orbě nebo po deštích. Obdobně nerosty vykazuje i Morava zhruba kolem středního toku řeky Jihlavy – tam se pak nazývají moravity. Hlášeny jsou však i nálezy z Rakouska a řady dalších míst ve světě.

Největší sbírky těchto podivuhodných kamenů u nás najdete v Národním muzeu v Praze, také v Jihočeském muzeu v Českých Budějovicích a moc hezkou sbírku se může pochlubit muzeum v Týně nad Vltavou. Zajímavé vzorky najdete také za klenotnickými výlohami v podobě šperků.

- red -

V květnu mají svátek všechny maminky. Pro tu svou napsala půvabnou báseň Nela Horáďovská z 8. B, ZŠ E. Beneše v Pisku:

Přání mojí mamince

Tak, jako na jasné obloze slunce svítí,
jako na rozkvetlé louce voní kvítí,
vždy usměvává a vždy svěží,
ať padají kroupy nebo sněží.
Jako nejkrásnější květinka,
tak vypadá moje maminka.

Ráda bych ti k svátku přála,
zdraví pevné jako skála.
Ať přání se ti všechna splní
s lehkostí kočičího zavmění

Protože je tu opět jaro, pustily se autorky básní ze 7. B ZŠ E. Beneše v Pisku do jeho oslav. Z jejich veršů vybíráme ty nejhezčí úryvky. Všechny mohou mít společný název:

Jaro

Děti vyjdou z domu ven,
křičí a radují se jen,
na hřišti se budou smát,
volají: „Jaro, pojď si hrát!“
Lucie Abera

Trpaslík u branky už nemá zmrzlý nos,
na holé větvi čechrá si pírká kos.
V suché trávě sedí krásky,
malé bílé sedmikrásky.
Dnes ráno do čaje sosáček
strkal mi chlupatý čmeláček.
Je čas jehňátek a kůzlátek,
jíva má z kočiček kabátek.
Johana Seidlová

Jaro je vonící tráva,
jaro je příroda zdravá.
Jaro je slunce zářící,
jaro je krůpěj rosy třpytící.
Jaro je návrat stěhovavých ptáčků,
jaro je plné štěbetajících zobáčků.
Adéla Uhrová

Jaro je, když se rodí mláďata,
jaro je, když země je travnatá.
Jaro je jedno ze čtyř ročních období,
které lidskému oku nejvíce lahodí.
Michala Sitterová

Nastalo jaro, již je krásně,
ptáčkové skládají nové básně.
Potůček probudil se také,
bublá si písničky všelijaké.
Tereza Ramajzlová

A protože k jaru patří i láska, následující básně autorek z 8. třídy ZŠ Volenice jsou právě o ní...

Láska

Jsem blázen, ovládnut podivnou mocí.
Jdu a jdu tou černou nocí.
Jdu tam, kde ve vše se věří.
Když vtom světlo lampy zaskomírá
a můj příběh náhle končí.
Mít někoho rád
a nesmět mu alespoň políbení dát,
to je jako u studánky stát
a žízni umírat.
Tereza Dangová

Poprvé, když spatřila jsem tebe,
myslela jsem, že dotýkám se nebe.
O tobě se mi i zdálo,
ale pořád je to příliš málo.
Mám u sebe hromadu tvých fotek,
ty nenahradíš však tvůj dotek.
Moc krásně mi s tebou je,
proč je to jen naděje.
Michaela Kubásková

Už nikdy nespátíš můj smích,
už nikdy neucítíš, jak taje sních.
Už nikdy nebudou zdát se ti sny,
už nikdy nezašeptáš „mám tě rád“,
už nikdy nebude všechno jako dřív,
už nikdy nespátím tě ve dveřích.
Navždy jsi odešel, snad jen spíš...
Michaela Kubásková

Jistě se ptáte, kdo losoval minulou doplňovačku, když archeolog Lopatka odjel do Egypta? Velmi ráda se tohoto nelehkého úkolu zhostila babička, která má v šuplíku schované pohádky o boji zlých a hodných odpadů. Ostatně, první příběh jste si mohli přečíst v minulém čísle, druhý vás čeká na další stránce pod doplňovačkou.

Ale dosti řečí, jistě netrpělivě čekáte, jaká byla správná odpověď minulých tajenky a kdo byl tentokrát vylosován. Takže hezky popořádku...

Tajenka zněla: **Slibujeme, že i tento rok, bez třídění ani krok.**

A koho že naše babička vypravěčka vylosovala a komu pošleme drobné dárky? Jsou to: Petr Šíma z Chrobol, Honzík Koryta z Březovíku a Adéla Vopelková z Českých Budějovic. Gratulujeme a nezapomeňte - na další straně je zase doplňovačka o ceny.

Pohádka o třídění odpadu

Byl jeden malý chlapec, jmenoval se Toník. Jednoho dne šel s tatínkem na procházku. U lesa však našli mnoho odpadků - plastové lahve, papír, rozbité sklo... Rozhodli se, že odpad posbírají, roztrídí a odvezou do kontejnerů. Proto se rychle vrátili domů pro kárku a několik pytlů. Na ruce si navlékli rukavice. Plastové lahve dali do jednoho pytle, papírový odpad do druhého a rozbité sklo do třetího. Vše naložili na kárku a vrátili se do vsi. Toník poprosil tatínka, jestli by mohl vyhodit odpad do kontejnerů sám. Kontejnery stály na kraji vesnice. Modrý, žlutý a bílý. V modrém kontejneru bydlel skřítek Papíríček. Staral se, aby do něho lidé dávali pouze papírový odpad. Ve žlutém kontejneru bydlel skřítek Plastáček. Dohlížel na to, aby do něho lidé vhadzovali pouze plastový odpad. A v bílém kontejneru přebýval skřítek Sklíčko. Hlídal, aby do něho lidé vkládali jen bílé sklo. Všichni byli nerozluční kamarádi a vzájemně si pomáhali. Když přišel Toník ke kontejnerům, zjistil, že je moc malý a do kontejnerů nedosáhne. Sedl si na lavičku a plakal.

Najednou uslyšel milý, ale velmi tichý hlásek. „Neplač, chlapec...“ Před Toníkem se objevili tři skřítkové. „Kdo jste?“ zeptal se Toník. Skřítkové se mu představili. „A ty?“ „Já jsem Toník. Posbírali a roztrídili jsme s tatínkem odpad, který jsme našli při procházce u lesa. Jsem moc malý a nedosáhnou do kontejnerů, abych pytle vyhodil.“ Skřítkové se nabídli, že chlapecovi pomohou. Přeměnili se v modrou, žlutou a bílou stoličku. Toník postupně vylezl na každou z nich a vhodil pytle do správně označených kontejnerů. „Děkuji vám, skřítkové. Rád jsem vás poznal.“ Bylo už hodně hodin a Toník musel utíkat domů, aby o něho rodiče neměli strach. Věřím, že když budete poctivě třídít odpad, že se s Papíríčkem, Plastáčkem a Sklíčkem také setkáte.

Jakub Hejn, 6. B, ZŠ E. Beneše, Písek

Ilustrace ze soutěže Obrázky na plachtu namalovala Magdalena Beáta Jánková, 8. A, ZŠ J. A. Komenského, Blatná

Zlý sen

Jak by vypadala Země, když nebudeme třídít odpad? Země by byla zamořená, odpad by byl všude poházený, Země znečištěná.

K Zemi se nebudeme chovat hezky. Nikdo nebude třídít odpad. Nikdo po sobě nebude nic uklízet. Lidé všechno nahází tam, kde je to napadne, a řeknou si, že on to za ně někdo uklidí. Chodníky budou špinavé, silnice taky. Na zemi se budou válet odpadky, kousky jídla, PET lahve, kontejnery nikdo nebude používat. Chudák Země!!! Nikdo se k ní nebude chovat hezky, jako ona se chovala k nám.

Dominika Oborilová, 5. B, ZŠ Kubatova, České Budějovice

Život na sídlišti

Bylo jedno sídliště, na kterém si spokojeně žily tři popelnice. Plastěnka, Papírka a Smíšek. Jejich idylka však skončila, když lidé přivezli Sklenku, byla to ta nejnamyšlenější popelnice na sklo, jakou kdo znal. Ještě když si nechala říkat důležité klepy a dodala svým skleněným hlasem, rozpálilo to ostatní popelnice do běla.

„Musíme s ní něco udělat!“ rozmlouvaly mezi sebou popelnice. „To se nedá vydržet!“

Dlouhou dobu přemýšlely a dumaly, ale nemohly na nic přijít. Až jednoho dne přišel Smíšek s nápadem. „Počkáme, až bude úplně plná, a potom ji odvezeme co nejdál, kam nejedí žádní popeláři,“ navrhl triumfálně. „A jak to chceš udělat, ty truhlíku?“ otázala se nechápavě Plastěnka. „Zase tak hloupá není, aby se nechala jen tak někým dovézt.“ Smíšek jen nahodil úsměv a vše vysvětlil: „Odvezeme ji v noci, má hrozně tvrdé spání, vždycky má v uších odhlučňující lahve. To ji můžeme odvézt klidně někam na mýtinu...“ Všechny souhlasily a po nějaké době to i uskutečnily.

„Jééé,“ vzdychla si Sklenka, když se probudila. „Dala bych si k snídani obložené lahvičky s víčky!“ poručila skleněným hlasem. Dlouho se nic nedělo, a tak se sklenka rozhlédla, ale neviděla ani parkoviště, ani ostatní popelnice, natož nějaké lahvičky s víčky.

Mezitím si na parkovišti užívaly zbylé popelnice idylky. „To nééé!“ vykřikla najednou Papírka. „Podívejte se, vrací se?“ U branky stála Sklenka, cítila, jak se jí pohledy ostatních propalují až do hloubky její zkažené duše. „Já...“ začala nespěšně Sklenka, „chtěla jsem se vám omluvit, je mi to líto, že vás takhle využívám. Můžete mi odpustit?“

„Pokud si z nás nebudeš dělat služky, tak možná ano. Ale pokud se zachováš ještě jednou jako minule, už to nebude jen odvezení na mýtinu,“ poučily ji popelnice. A vrátilo se vše do starých kolejí, jen Sklenka začala normálně rozprávět s ostatními a všechny byly tak nějak spokojené se svým životem na jednom parkovišti u sídliště.

Nela Horažďovská, 8. B, ZŠ E. Beneše, Písek

Jak se napravilo království Narubov

Bylo jednou jedno království, no spíše královstvíčko, a jmenovalo se Narubov. Všechno tam totiž dělali úplně opačně, než by se dělat mělo. Neuklízeli, nezametal, odpadky házeli na ulici... Jejich král Naschválník druhý byl ten největší špindíra v zemi a jeho dvořané se nezdáli o moc lepší. Ale nebylo tomu tak vždycky...

Kdysi, když ještě žila královna Svěžená, bývalo království jako jedna krásná, upravená, voňavá zahrada. Všechno bylo poklizené, čisté, všude samé květiny a vůně... A všichni lidé se upřímně radovali, když král – tehdy se ještě jmenoval Pořádek druhý – ze svého zámku oznámil, že království se může těšit na následníka trůnu. Narodila se ale holčička a navíc královna při porodu zemřela. Král ze smutku nad její ztrátou na svou dcerku Čistěnku naprosto zanevřel a nechal ji i s chůvou zavřít do jedné z opuštěných věží na druhém konci královského paláce. A také se zapřísáhl, že bude dělat všechno úplně opačně, než když žila královna – a tak se z krásného a veselého království stala špinavá a zaneřáděná země, na ulicích se válely plasty, papíry, střepty, kovové předměty a lidé v ní byli zasmušilí a bez nálady. Děti si neuměly hrát, o pořádku nebo třídění odpadu ani nevěděly, co to vlastně je.

A roky běžely, až už byla celá země zaplavená odpady, které se vršily nejen v ulicích, domech a zahradách, ale i za městem na loukách, v lesích, v potocích a jezerech. Lidé byli nemocní a nemoc se šířila rychle i do okolí. Tehdy už se sousední králové na to nemohli koukat a sešli se na tajné poradě, aby se domluvili, jak tomu zamezit.

„Navrhují postavit okolo Narubova vysokánskou pevnou zeď,“ vystoupil s řešením král Rozhodník z Rázova.

„To by dlouho trvalo a navíc by to stálo spoustu peněz,“ oponoval mu král Opatník ze Spořilkova.

„Tak můžeme tohle království vypálit. Ze všech stran zapálíme ohně a všechno to shoří jako papír,“ vytasil se s nápadem král Vojnomil z Bitkova.

„Jo a upálíme s tím i všechny lidi, ne? Myslíte vůbec hlavou, Jeho Veličenstvo?“ rozčílili se kníže Rozumbral z Chválova. A všichni zase složili hlavy do dlaní a přemýšleli.

„Já bych věděl, jak na to,“ ozval se najednou mladý princ Láskomil z Dobrotova. „Musíme jim totiž pomoci, a to všichni...“

Králové a knížata začali brblat, jak by k tomu přišli a proč by měli pomáhat někomu, kdo si všechno sám zavinil, ale princ Láskomil zvedl ruku a prohlásil:

„Když každá země pošle část své armády, tak ten nepořádek rychle zlikvidujeme...“

„Jo a oni ho z druhé strany budou dělat znovu!“ skočil mu rozzlobeně do řeči král Vojnomil.

„Král Vojnomil má pravdu,“ přidal se kníže Rozumbral a všichni opět ztichli.

„Tak je musíme znovu učít pořádku, čistotě a třídění odpadů,“ nedal se princ.

A protože nikdo už nic lepšího nenavrl, rozešli se králové a knížata do svých paláců a začali připravovat své vojáků a vyslance na dohodnutou pomocnou akci. Do Narubova se vydal i sám princ Láskomil. Zkušeni vojáci uklízeli nepořádek z ulic a okolí měst a odváželi jej na velkých vozech do třídíren, které museli opětně uvést do provozu. Království se celé prosvětlo a rozjasnilo.

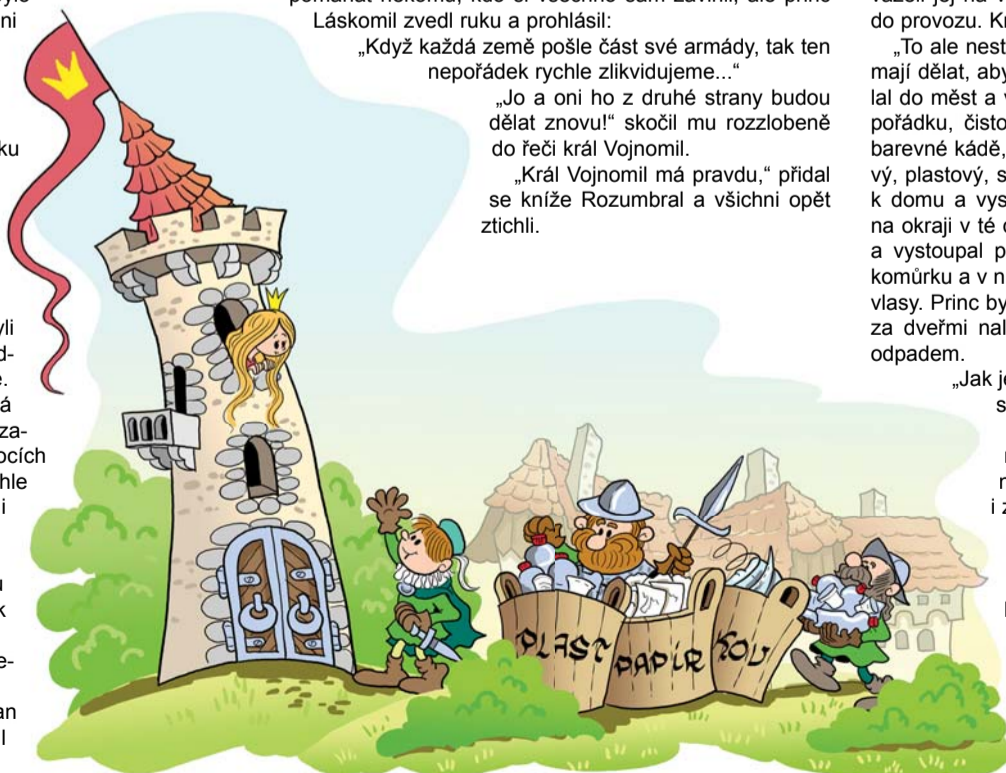
„To ale nestačí! Zdejší lidé už zapomněli, jak se mají chovat a co mají dělat, aby se tohle neopakovalo,“ hlásal princ Láskomil a posílal do měst a vesnic své poddané, kteří učili Narubovské pravidlům pořádku, čistoty a hlavně třídění odpadů. Dokonce dovezli všude barevné kádě, aby názorně ukázali, jak se má třídít odpad – papírový, plastový, skleněný, kovový a ostatní. Sám princ chodil od domu k domu a vysvětloval, domlouval a učil. Až došel k poslední věži na okraji v té době již vyčištěné a zveleбенé zahrady. Vyrazil dveře a vystoupal po schodech nahoru. Našel tam čistou a upravenou komůrku a v ní krásnou dívku, které stará chůva česala dlouhé zlaté vlasy. Princ byl nadmíru překvapený a netajil se údivem, když navíc za dveřmi našel barevně natřené bedny s pečlivě roztríděným odpadem.

„Jak je to možné, že je tu všechno jinak než v celém království?“ zeptal se Láskomil.

„To je zásluha mojí chůvy Správněny z Třídilova – ta mne celé ty roky vedla k pořádku, čistotě a taky mě naučila třídít odpad – vždyť je to tak lehké a nakonec i zábavné, ne?“ usmála se Čistěnka a princ při pohledu do jejích očí ztratil dočista hlavu.

A když ji pak znovu našel, konala se velká svatba, království se přejmenovalo na Nápravov a v jeho hlavním městě pak Láskomil s Čistěnkou založili velké školicí středisko, kde se lidé ze všech zemí toho světadílů učili nejen jak třídít odpady z domácností, ale i z továren a firem. A také to, jak se tyto odpady dají recyklovat. Ale to už je zase jiná pohádka.

Text: Hanka Hosnedlová
Ilustrace: Zdeňka Študlarová

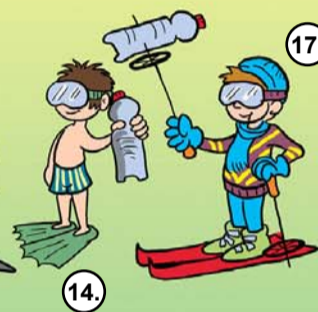
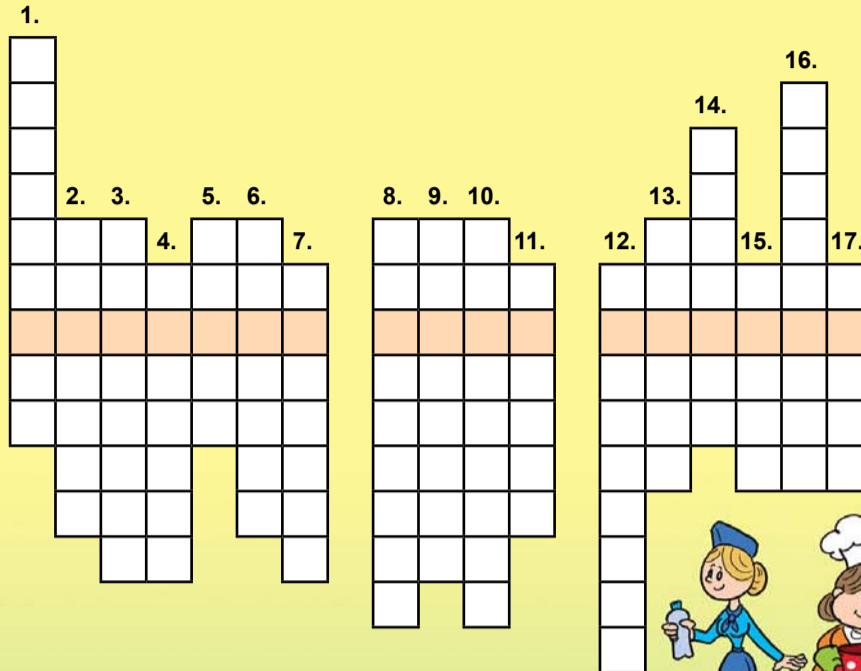
Doplňovačka s kvízem

 Je to fajn, že ... (*tajenka*) už ráda třídí.

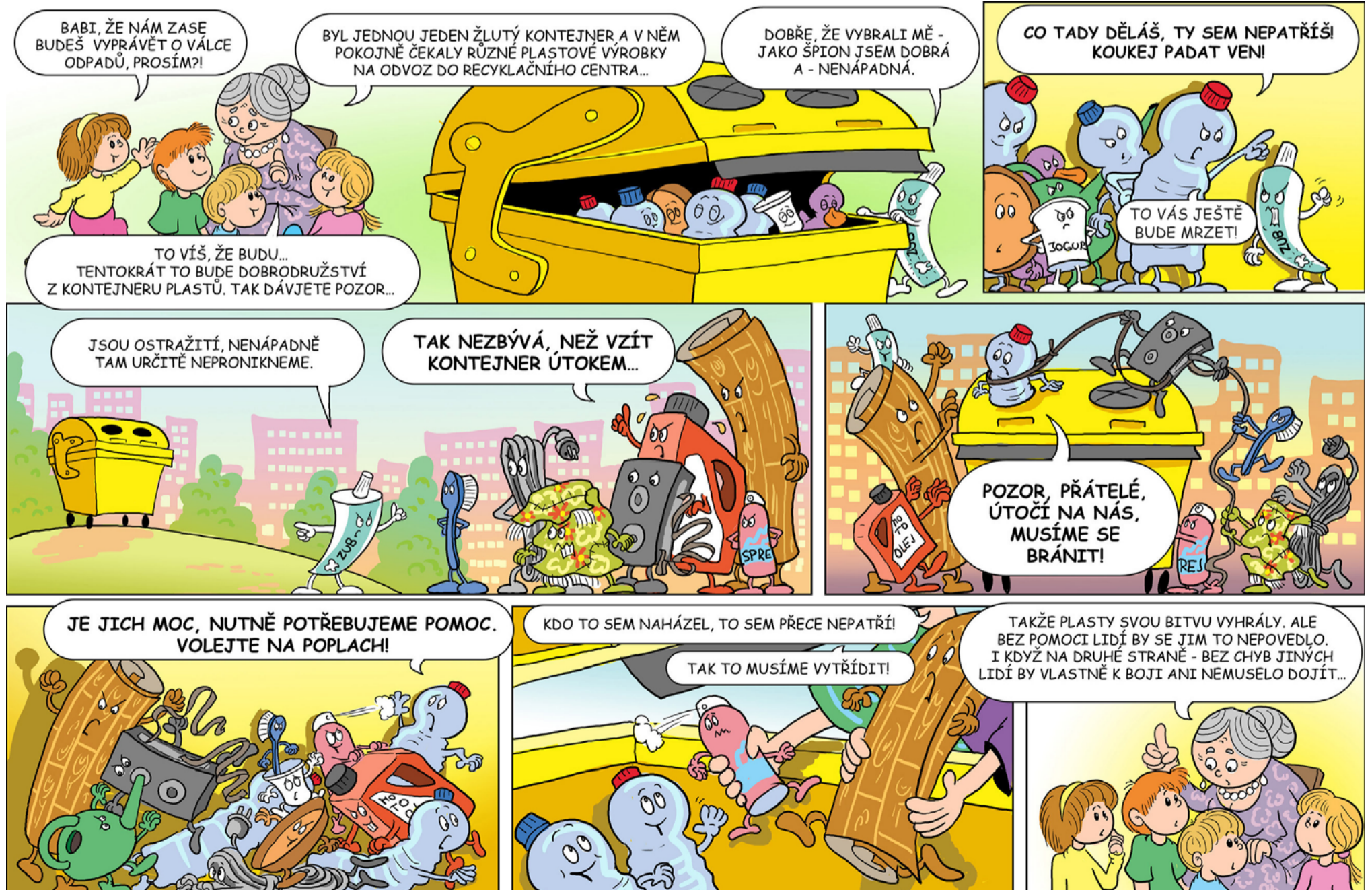

Tentokrát jsme namátkou vybrali několik povolání a zjistili jednu neuvěřitelnou věc! Ať vyberete jakoukoliv činnost, u každé se může zároveň i třídít. Když správně vyplníte jednotlivé typy činností lidí na obrázku, získáte tajenku dnešní doplňovačky. Tak vzhůru do luštění!

Vyluštěnou tajenku nám zašlete do 18. května 2015

na e-mail: redakce@noviny-robinson.cz.
Tři z vás vylosujeme a odměníme.
A nezapomeňte uvést celé jméno a adresu, ať vás pošťák s dárčky lehce najde!

Komiksové příběhy odpadů

Námět a text: Hanka Hosnedlová, stránku nakreslila: Zdeňka Študlarová

V loňském roce uběhlo sto let od vypuknutí první světové války, nyní si připomínáme sedmdesát let od konce druhé světové války. Jejich hrůzy nikdo z vás naštěstí neprožil. A tak je tu svědectví Philla, který z toho pekla píše své dívce Margary...

Psaní z Bastogne

Má milovaná Margary,

krčím se tu u Bastogne se samopalem v ruce již několik dnů. Po neustálém přemísťování se již týden držíme v zákopu a chystáme se obsadit německou základnu. Od vylodění v Normandii se to neustále horší. Katastrofální podmínky, zkažené jídlo, utrpení, zima, samota – chybí už jen smrt.

Promiň, že jsem Ti nenapsal dříve, ale jednoduše nebylo kdy. Posledních pár dnů bylo tvrdých i pro ty nesilnější chlapy. Konečně jsme dorazili k Bastogne. Ještě než i sem přišla válka, muselo to být pěkné místo. Teď jsou zde jen prázdné bary, kde mlčenliví duchové donekonečna popíjejí ze své lahve nejlevnější whisky. Viděli jsme až příliš mnoho vymáčených výloh, domů zničených výbuchy, kde ležela těla zdejším měšťanů, pohřbena se svými mazlíčky. Je to děsivý pohled. Lidé a zvířata – jak tam leží bez života, jak stejně bezmocní jsou proti tak šílené nenávisti a hlouposti našeho druhu. Smrt je cítit i ve vzduchu. Zápach smrti, bolesti a nesnesitelného utrpení je cítit všude, kam se jen pohneš. Nedovedeš to ignorovat, ale toto je jediný moment, kdy děkuji Bohu za to, že jsem tak vyčerpaný. Pomáhá mi to nemyslet na tak depresivní, beznadějně věci. Je to oblast ticha, smutku a hluboké beznaděje. Je to pomník, co připomíná, o čem válka vlastně je.

Bohužel, Němci nám nedali nic zadarmo. Zaútočili jsme s velkým odhodláním, avšak obrana byla připravena a uvítali nás štěkotem kulometů, granáty, bystrozrakými ostřelovači a se vši pověstnou německou pohostinností. Vzpomínám si na Webra, běžícího jako nějaká živá pochodeň z hořícího hračkářství. Vzpomínám si i na Anderwa, zoufale se plazícího přes ulici, bez nohou. A pamatuji se i na Henryho, jak plakal a opakoval jméno své přítelkyně, než z něj vyprchal všechn život. Právě Henry mi byl ze všech v jednotce nejbližší. Já vyvázl jen s pár škrábcí. Proč? Padli mnohem lepší, odvážnější a zkušenější vojáci než já. A o tom to právě celé je, Margary – měl jsem jen a jen štěstí. Vůbec nezáleží na tom, jak dobrý výcvik máš, když v zápalu boje zaběhneš do domu, v kterém je náhodou ukryto deset Němců teprve čekajících na zahájení palby. Když to začne, je to, jako by si smrt vytahovala lístečky se jmény z osudů. Tak pokrivená a bláznivá je realita tady, ve slavné Belgii. Promiň, že Ti píši takové věci, ale nemohu je dostat z hlavy. Rád bych Ti vyprávěl o něčem pěkném a veselém – o zdejším venkově nebo zvycích. Ale země je prokletá a nejčastějším zvykem je tu střelba jako pozdrav nenáviděným nepřítelům. Válka nebere konce. Stále jsme až příliš daleko od Berlína a byl bych překvapen, kdyby Němci brzy nepřešli do masivního protiútku. Jejich výcvik je famózní, ale určitě si již nejsou tak jisti svým vítězstvím. Podle všeho jsou masakrováni na východě rozzuřenými Rusy a zde zatím také jen ustupují. Jejich krvelačnost je však o to větší. Skoro tak velká jako ta naše.

Když jsme byli obklíčeni, někdy jsem měl za to, že se z toho už nikdy nevyvléknu. Obvykle jsem si však byl jistý sám sebou – a to i navzdory všudypřítomnému utrpení. Neumíš si, lásko, představit, jak se žije v zákopu se zledovatělými stěnami a s rampouchy, které visí z improvizované střechy. Venku bylo po kolena sněhu. Nohy jsme si museli balit do onucí, aby nám neumrzly – ale i tak mnoho vojáků mělo prsty, které je neposlouchaly. Dokonce byl takový mráz, že mé ruce přimrzávaly k samopalu. Zpočátku jsme se dovedli zabavit vtipy o Němcích a našich důstojnících, ale ta zima nám zmrazila mozek. Teď se na sebe díváme, jako bychom se neznali. Naše vzájemné nevráživé pohledy nás tiše, ale jistě ubíjí. Už to není utahování si z menších, mladších nebo otlejších, jsou to kluci vojáci jako my a bráníme jeden druhého.

Nejdůležitější pro každého je, že ještě zůstává naživu. Ví, že nevíš, co znamená ocitnout se tvář v tvář smrti. Je to ten nejotřesnější zážitek, jaký si dovedeš představit. A když voják bojuje, začíná, začíná to nepfetržitě čtyřadvacet hodin denně. Je těžké, brouček, a to ještě, když jít proti těm skopčáckým tankům, kulometům a dělům, když víš, že máš tolik věcí, pro které ti stojí za to žít. Chce to spoustu toho, čemu se říká „kuráž a odvaha“, a to v sobě má zatracené málo lidí. Při svém štěstí začínám chápat, že ty rozkazy od důstojníků se periodicky opakují. Slabší povahy jsou téměř zahozeny, proto není divu, že umírají jako první. Jsem schopný ještě myslet, ale neví, jestli jako dřív. Takhle válka je skutečné peklo. Jak by sis připadala, kdyby ses procházela s kamarádkou a ji by z ničehonic něco roztrhalo na kusy masa? Můj nejlepší přítel padl vedle mě, ten nejskvělejší člověk, jakého jsem kdy poznal. Zničilo mě to víc, než cokoli zlého, co mě potkalo předtím, ale vrátet se zpátky není možné – platí prostě zásada „jed' dál“ – a v tom stavu jsem byl celou dobu, co jsme neustále útočili.

Každý den jsem v zákopu s mou zbraní, která je mi teď souzená. Každý den někoho musím zabít. Nevím, proč zabývám, nevím, proč se za počet odstřelených dávají ocenění, je tohle snad nějaká soutěž? Kdybych se s těmi chlapy střetnul v baru na pivo nebo skleničce whisky, měli bychom si co říct – jsme chlapi. Jsou stejně staří jako já, neznáme se, ale stejně po sobě střílíme. Střílíme, protože Německo chtělo válku, ale ti němečtí vojáci ne. Rozhodli to za ně úplně někdo jiný – nikdo nejsme stejní. Kdybych k nim přišel, kulometem mne rozstřílejí, jelikož na rameni bych měl vyšitou svou drahocennou vlajku, která není totožná s tou jejich. Válku nic už nevyřeší, všichni jsme si rovni, jen se vše nesmyslně opakuje. Mladíci umírají kvůli stejným mladíkům jenom proto, že stojí na druhé straně bitevního pole. Všichni po sobě zanechávají děvčata, se kterými bychom mohli mít syny nebo dcery, mohli mít rodinu. Bohužel ji valná většina nikdy mít nebude a já se bojím, že ani já.

Den co den další a další z mých kamarádů odchází na onen svět. Je to zvláštní pocit, když jsi na ně zvyklý, zvyklý na to, že ti hlídají hřbet, ale teď už tu nejsou. Kluk, kterého vidím poprvé a zároveň se se mnou krčí v tomtéž zákopu, je můj přítel na život a na smrt. Vůbec bych neuměl vyličit hrůzu, která se člověka zmocní, když se octne uprostřed palby z děl, při nichž se zdá, že ho vybuchující ocel zaráží do země, točí se mu hlava, praskají mu bubínky v uších a srdce přestává bít. Napsal bych Ti toho ještě mnohem víc o nohou a rukou, obličejích a dalších částech těla, které pak už nejsou k použití. Takový život teď znám. Není to lidská existence, ale život nějakého blázna.

Rád bych řekl, že mám v jednotce nějaké přátele, ale nemohu. Lidský život zde znamená méně než pár babek v nejdražším casinu a já nechci přijít o dalšího Wedge, Mika nebo Henryho. Myslím, že s Henryho smrtí to kluci z jednotky konečně pochopili a již si za to ze mě nestřílejí. Již nikdy nechci cítit, jak srdce mého bližního přestane tlouct, jak se s dechem vytratí z člověka duše. Snad aspoň někteří z nás přežijí tohle peklo. Chci s tebou vychovat dítě, ale nechci se dívat, jak vyrůstá ve světě, kde lidská svoboda je jen slovem z pohádek bratří Grimmů a kde právo je určováno 'vyvolenější' rasou s hlupáky majícími vytetovaný hákový kříž snad i na přirození. A pokud je jediným způsobem, jak tomu zabránit, zabíjení lidí, které ani neznám a kteří jsou osobně ještě mírumilovnější než já, pak to udělám a jen se modlím, aby mne po válce opustila ta chladnokrevná stvůra, kterou jsem se tu stal. Myslím na tebe každý den a přísahám, že na sebe budu dávat pozor zde, v Zemi nikoho. Vráťím se domů, slibuji, lásko.

Vím, že jsem Ti napsal jen hrůzu a děs z fronty, ale nechtěl jsem Ti lhát. O něčem jiném psát ani nejde. Víra a naděje mne opustily. Doufám, že brzy bude po všem a my se shledáme v pevném objetí. Miluji Tě, lásko, z celého mého srdce. Bůh Tě opatruj.

Tvůj Phill, Bastogne, prosinec 1944

Michaela Němcová, 9. B, ZŠ Máj, České Budějovice, ze soutěže Jihočeský úsměv

Podvečer na píseckém mostě
Autorka: Kateřina Plívová,
ZŠ E. Beneše, Písek

Pomáháme zvířatům

Autorka: Agáta Bicanová, 9. A, ZŠ E. Beneše, Písek

Naděje

Vítr mi foukal do uší, okolím pískala meluzína a já se krčil v klubíčku. Čekal jsem, až ten hrozný nečas přejde a já se budu moci dál toulat světem s cílem najít smysl a důvod tohoto bytí zde. Kožíšek jsem měl promáčený a tlapy plné drobných nečistot. Chtěl jsem vykročit vpřed, abych se přesunul kousek dále do lepšího úkrytu, ale ouha, nemohl jsem. Palčivá bolest v pravé zadní pauce mě rozvzpomněla na střep z láhve od piva, který jsem si do ní omylem vrazil asi před týdnem. Teď to pěkně bolelo.

Stále nemůžu uvěřit, co tu vlastně dělám. Je to jako zlý sen, noční můra, ze které se nejde probudit, ať se o to snažím sebevíc. A přitom jsem měl všechno. Všechno, na co jsem si jen pomyslel, cokoli, co jsem si kdy mohl přát. Rád bych znal odpověď na jednu jedinou otázku: proč? Chtěl bych vědět, co jsem udělal špatně, že jsem dopadl takto. Já bych se změnil a polepšil, jenže jsem nedostal šanci. Ptáte se na můj příběh? Rád vám ho povím, mám času dost a stejně nikam nespěchám.

Vše začalo tím, že jsem otevřel první oči a uviděl dvě smějící se tvářičky. Byly to děti a měly z mého příchodu radost, jejich nadšení trvalo několik krásných měsíců. Chodily za mnou, mazlily se se mnou, házely mi pískací hračky a nosily dobré jídlo. Jenže pak se něco změnilo. Já jsem vyrostl a už to nebylo to malé roztomilé štěně, ale byl ze mě najednou velký pes. Už jsem se nechtěl mazlit, a tak ani děti nechtěly, dokonce mě začaly honit, tahat mě za ocas a ten nejstarší, můj velký paníček, si občas i kopl, bolelo to a já jsem nerozuměl tomu, co jsem provedl špatného, že mě takto trestá. Jednoho krásného podzimního dne dívka, která si se mnou dříve hrávala, postávala v přední s kufry a na někoho čekala. Chtěl jsem ji doprovodit, ale jen mě odháněla. Pak vím jen to, že klaply dveře a již nikdy jsem ji neviděl. Když jsem se smutným očima šel za paníčkem, dostalo se mi odpovědi, že odešla na internát. Toulal jsem se domem jako tělo bez duše a doufal, že se dveře otevřou a v nich bude stát ona. Jenže se to nikdy nestalo. Chlapec, druhý z dětí, které ze mě byly tak nadšené, býval teď jen věčně zavřený v pokoji a mě dovnitř sotva kdy pustil. Paníček si mě nevímal. Podzim pomalu ale jistě odcházel a na dveře klepala zima. A taky něco jiného. Paníček mi jednou takhle oznámil, že půjdeme na vycházku, jako každý den. Kráčeli jsme ulicemi, ale dnes jsme místo do parku pokračovali dále. Divil jsem se a chtěl se vrátit, ovšem paníček krácel sebevzděm dál, a tak jsem ho následoval s přesvědčením, že to nejspíš vezmeme nějakou oklikou. Nakonec jsme se ale ocitli až daleko v továrenské části města. Dostal jsem obojek a rozkaz, abych si sedl a čekal. Když jsem se po chvíli otočil, zjistil jsem, že druhý konec mého vodítka je přivázaný k lampě. Nechápatě jsem pohlédl směrem vzhůru. Paníček se ale jen škodolibě zasmál, něco procedil mezi zuby, otočil se a odešel. Chtěl jsem ho přivolat zpět, ale neslyšel. Nebo jen dělal, že neslyší. To bylo také naposledy, když jsem ho spatřil, a toho dne se můj život od základů změnil. Bylo mi, jako kdyby mi vyrvali srdce z hrudi a poté ho zašlapali do prachu. Ten, jehož jsem miloval a obdivoval, mě opustil. Vše, co jsem znal, bylo pryč a já byl sám a ztracený. Asi po dni usilovné námahy se mi podařilo dostat se ven z vodítka, rozběhl jsem se do ulic a strachy se schoval do nejbližší opuštěné uličky.

Teď mám hlad a jediná strava, kterou znám, je ta z popelnic. Uplynuly asi dva měsíce od události onoho dne, milující lidé a domov jsou pryč, jen já jsem stále přetřval. Je zima, letos prý jedna z největších, které toto městečko pamatuje, všude je

sníh a není kam se schovat. Mrznu tu a čekám, až přejde vánice. Myslel jsem si o lidech, že jsou to přátelská stvoření. Často jsem slyšával, že pes je nejlepší přítel člověka, a domníval jsem se, že by to mělo být oboustranné, že i člověk je nejlepší přítel psa, ale mylil jsem se. Lidé jsou jen sobci, nic jiného než sami sebe neznají. Nabídnou vám domov a lásku, ale když to nejméně čekáte, seberou vám úplně všechno. Zneužijí a vyhodí. Jenže já nejsem něčí hračka, jsem živý tvor! Stejně jako všichni ostatní jsem živá bytost, co má své sny a zaslouží si pěkný život.

Vánice přešla a já mohl ven – totiž ven, já jsem již dva měsíce v kuse venku. Zaslých jsem nějaký hluk, byla to kola aut a hlasy lidí, kteří se po konci bouře opět vyhnuli ven, aby pokračovali dál ve své pouti. Vylezl jsem na jednu z krabic na kraji uličky, v které jsem poslední týden přebýval, a sledoval okolní rozruch. Kolemjdoucí mě povětšinou míjeli s pohrdavými výrazy. Tu šla stará babička, která na mě pohlédla soucitným pohledem, po chvíli zase malá holčička s maminkou, co na ni volala: „Hele mamí, pejsek!“ V jejím hlase bylo cítit nadšení, ale odhadoval jsem, když jí matka odvětila něco ve smyslu, že jsem jen špinavý pouliční smeták. Sklopil jsem uši a ta jiskra naděje, že by se snad našel někdo, kdo by si mě vzal s sebou, uhasla a zmizela kdesi v neznámou. Otočil jsem se na znamení odchodu, když tu se za mnou ozval něčí hlas.

„Psst, nemusíš se už bát.“ Otočil jsem hlavou a uviděl tam stát mladou dívku. Netuším, kolik jí bylo let, ale odhadoval bych, že už měla po střední škole. Věnovala mi jeden zářivý úsměv. „Jak se takový krásný pejsek jako ty vzal na takovémhle místě?“ zeptala se udiveně. Jen jsem zamrkl, ale ona se zachovala, jako by mi rozuměla. Jako kdyby mi viděla do duše a četla moje myšlenky. „Dobře. Už je dobře. Pojď sem.“ Natáhla ruku směrem ke mně. Očichal jsem jí a chvíli váhal. Nechtěl jsem, aby se znovu opakovala minulost, zamiluji se do své paničky, budu do ní vkládat důvěru, ale pak nastane den, kdy jí nebudu připadat dost dobrý, a jednoduše mě odkopne. „Tak pojď.“ Pobídla mě znovu, když viděla, že nevím, jak se rozhodnout. Nakonec jsem její ruku očichal znovu a přišel o kousek blíž. Usmála se a podrbala mě za ušima, jak tomu už dlouhé týdny nikdo neučinil. „Vezmu si tě domů. Jsi nádherný!“ Spokojeně jsem zamručel a zavrtěl ocasem. Pak se trošku zamračila a přestala mě drbat. „Ale je tu jedna věc...“ Zamrkl jsem. A je to tady, lidská sobeckost. „Nevím, jestli ty chceš jít se mnou?“ Najednou se ve mně ta uhašená jiskřička naděje zase rozhořela a vypukla v požár. Něco mi říkalo, že jí můžu bez váhání věřit. Zaštěkal jsem a vrhl se k ní. Se smíchem mě chytla do náručí a znovu podrbala. „Věděla jsem, že se mnou půjdeš. Já jsem Klára a ty... jak se jmenuješ?“ nedokázal jsem jí říct své jméno, ať jsem se snažil jakkoliv, nevěděl jsem, jak to nejlépe provést. „Hmm, tak ty budeš třeba Štístko, co ty na to? Klára a Štístko.“ Zabořila obličej do mého kdysi hebkého kožíšku, jako bych byl právě vykoupáný, vůbec jí nevadilo, jak moc špinavý jsem. „Budeme nejlepší kamarádi.“ Potom vstala se mnou stále v náručí a vydala se cestou k domovu.

Spletl jsem se v lidech. Všichni nejsou stejní. I dnes se najdou takoví, kteří mají zlaté srdce a na pravém místě. Tak nakonec ještě není vše ztraceno, nakonec si i já žiju šťastný život. Člověk... tedy pes, by si měl jednu důležitou věc pamatovat: vždy je naděje na lepší zítřek.

Laura Pokorná, 3. E
Gymnázium Jirovcova ul., České Budějovice
ze soutěže Jihočeský úsměv

Zoo Ohrada, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, fax: 387 965 445, e-mail: info@zoo-ohrada.cz, www.zoohluboka.cz

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Možná to tak nevypadá, ale jsem želva. Jihoamerická, prosím. Jsem taková celá plochá - mám plochý krk, plochou hlavu... a ta je spolu s dlouhým krkem porostlá kožnatými třásněmi, takže to vypadá, jako by na mně rostly řasy. Spolu se složitě zvrásněným krkem to je celé od paní Přírody dobře vymyšleno, poněvadž je to úžasné maskování. Moje kořisti tak mnohdy ani neví, že se na ni chystám, a jen tak lážo plážo si vedle mne pluje. Když lovím nějaké to papkání, jsem částečně zahrabaná ve dně. Čekám, a jakmile se objeví nějaká pochutina, spolu s vodou ji vcucnu do sebe. Něco jako vysavač. Ačkoliv jsem želva a žiju ve sladké vodě, neumím plavat. Proto se pohybuji jen v nízkých hladinách, abych se neutopila a mohla svůj nosánek, který vypadá jako chobotek, lehce vystrčit nad hladinu. A zatím vás, jak jsem velká? Inu drobeček nejsem, mohu dorůst až do půl metru délky. Co bych vám ještě o sobě pověděla... A víte, co? Dost řeči a přijďte se na mne podívat.

Vaše **MATAMATA TRÁSNITÁ**

Plaza roku vyhláší a koordinuje Muzeum přírody Český ráj (od roku 2014 ve spolupráci s o.s. HERPETA). Cílem je nejen vzbudit u lidí zájem o vybraný druh, ale i kladně ovlivnit dlouhodobé nahlížení laické veřejnosti na plazy. V roce 2013 se plazem roku stala užovka podplamatá. Rok poté její vládu převzala želva bahenní a letos první příčku obsadila zmije obecná.

Plazí královnou pro rok 2015 se stává:

Naše klikatice

Letos byla za plazu roku vybrána zmije obecná. Dříve se vyskytovala na území celé České republiky, dokonce i v oblastech s nižší nadmořskou výškou. Nyní můžeme zmiji obecnou spatřit pouze ve vyšších polohách a v horských oblastech. Je vázaná na louky, okraje lesů a vlhčí okraje pastvin. Taková příhodná místa díky postupnému vysoušení krajiny a rozvoji zemědělské činnosti v nížinách vymizela.

Zmije obecná preferuje osluněná, ale zároveň i vlhká stanoviště jako například vřesoviště, rašeliniště, kamenité stráně v blízkosti potoků a okraje cest. Její tělo je zavalité a dlouhé maximálně 80cm, spíš méně. Poměr velikosti těla je rozdílný, samci bývají menší. Jejich zbarvení je značně proměnlivé. Většina lidí si myslí, že zmije bez dlouhé klikaté čáry na hřbetu není zmije. Někteří jedinci ale mohou být celí černí nebo hnědorezaví.

Denní aktivita zmijí závisí na počasí. Obvykle loví ráno nebo navečer (podívejte se na její oči - úzké zorničky napovídají o jejím soumráčním životě). V horkých letních dnech vylézají až v noci a za chladných dnů ve dne. V chladnějším létě se tedy lidé se zmijí

mohou potkat relativně častěji a to vede k fámám o jejich přemnožení, nebo dokonce vypouštění ochránci přírody. Zmije si rády smlsnu na drobných savcích, ještěrkách a žábách. Zmijí mláďata se rodí (zmije opravdu rodí živá mláďata!) nejčastěji v srpnu a září, protože od listopadu se už připravují na zimní spánek ve skalních štěrbinách. Nepříznivé zimní období takto přečkávají až do března. Samice se budí o něco dříve, a pokud to počasí dovolí, mohou se na kamení slunit již od konce února.

Zmije obecná je náš jediný jedovatý had - známý a nepravěm obávaný. Její nebezpečnost se často přehání. Na člověka a větší zvířata neútočí, ale snaží se jim spíše vyhnout, schovat se, nebo jim utéct. Je velice plachá a skrývá se hned, jakmile zaregistruje dusot blížících se kroků. Zaútočit svým kousnutím může jen v případě obrany, kdy je sama bezprostředně ohrožena. Svůj jed má především k usmrcení kořisti, bez něj by se vlastně nenajedla.

Zmije je součástí naší přírody, dovede žít skrytě v sousedství člověka a jen špatně informovaní lidé jí mohou škodit.

KALENDÁŘ AKCÍ 2015

Zoo není jen procházka mezi zvířaty. Přijďte se k nám také dozvědět něco nového, zajímavého, hrát si a bavit se. **ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENÁ!** V případě nepříznivého počasí může být akce zrušena, nebo přesunuta na jiný termín. Informace o akcích na tel.: 387 002 211, 724 113 797 nebo 724 846 142.

KVĚTEN

1. 5. MAY DAY
25. 5. - 29. 5. Dětské divadelní dny

ČERVEN

1. - 5. 6. Dětské divadelní dny
20. 6. Zábavný den aneb dnes si hrájí i zvířata

ČERVENEC

Třídenní tábory • Příměstský tábor
Večerní komentované prohlídky od 20:30 hod.
termíny: 3., 7., 10., 14., 17., 21., 24., 28., 31.

SRPEN

Příměstský tábor
Večerní komentované prohlídky
termíny: 4., 7. od 20:00 hod.
termíny: 11., 14., 18., 21., 25., 28. od 19:30 hod.

ŘÍJEN

4. 10. Den zvířat
31. 10. Strašidelná zoo

LISTOPAD

29. 11. Putování za Mikulášem

PROSINEC

17. 12. - 3. 1. 2016 Vánoční nasvícená zoo
24. 12. Štědrý den v zoo

Toto je předpokládaný plán akcí pro rok 2015. Případné změny budou včas uveřejněny na našich internetových stránkách www.zoohluboka.cz

ZOO KVÍZ

Co víte o medvědech hnědých?

- Medvěd je:**
 - všežravec
 - masožravec
 - býložravec
- Jak dlouho je samice březí?**
 - 4 - 6 - měsíců
 - 6 - 8 měsíců
 - 8 - 10 měsíců
- Kdy se rodí mláďata?**
 - během zimního spánku
 - na jaře
 - na podzim
- Jakou rychlostí dokáže medvěd běžet?**
 - 10 km/h
 - 25 km/h
 - 50 km/h
- Kolika let se dožívají ve volné přírodě?**
 - 5 - 15 let
 - 20 - 30 let
 - 40 a více
- Kolik kilogramů může medvěd maximálně vážit?**
 - 600 kg
 - 800 kg
 - 1 000 kg
- Jak se jmenují naši dva medvědi hnědí?**
 - Bill a Don
 - Bob a Dan
 - Ben a Dyk
- Jak se jmenuje náš medvěd plavý?**
 - Armando
 - Altaj
 - Archimedes

Správné řešení: 1.-a), 2.-b), 3.-a), 4.-a), 5.-c), 6.-b), 7.-c), 8.-b)

ŠKOLNÍ VÝPRAVY DO ZOO

Hraj si, bav se, poznávej - zoo ti v tom pomáhej

Zpěstřete si hodiny přírodopisu, biologie či ekologie nejen návštěvou zoo, ale i některým z našich vzdělávacích programů. Programy nabízíme pro všechny typy škol.

Podle nosa poznáš kosa

Pojďte s námi objevit život velmi pestré skupiny zvířat, která se důvtipně přizpůsobila svému životnímu prostředí. Seznámíte se s neuvěřitelnou originalitou a nápaditostí, se kterou ptáci vyřešili získávání potravy, kterou si zkusíte na vlastní zoubák.

Program je určen pro každého (MŠ, 1., 2. stupeň ZŠ a SŠ)

Celou nabídku vzdělávacích programů a bližší informace naleznete na www.zoohluboka.cz. Pro objednání programů můžete využít elektronický formulář nebo kontaktovat naše vzdělávací oddělení na telefonním čísle 387 002 212 nebo 602 390 355.

NOVINKY VE ZKRATCE

Jaro v plném proudu

Je jaro, takže se probudili i poslední zimní spáči - svišti. V průchozí voliéře bahňáků můžete opět pozorovat jespáky bojovné, tenkozobce opačné nebo vodouše rudonohé. Spolu s nimi tam jsou i kladivouši afričtí, kteří opravují a vylepšují své obří hnízdo z minulých let. Naproti vydrám nepřehlédněte krásně vybarvené mandelíky hajní. Vlci se pářili, tak se možná dočkáme mláďat. Přírůstek už teď hledejte u lemuru. A kdo si chce procvičit svoji pozorovací schopnost, ať zavítá k teráriím ve vzdělávacím centru. V jednom z nich je několik myšek drobných, našich nejmenších hlodavců. Vidět zde můžete i pískomily veverkoocasé nebo myši východoafričké.

Tamarínec za krkem

Další přírůstek máme tentokrát u opiček tamarínů pinčích. Od neděle 15. 3. 2015 můžete pozorovat jedno mládě, které se zuby nehty drží svých rodičů. Zatím je hodně maličké a chce to trochu trpělivosti a dobré oči, abyste ho spatřili za krkem rodičů.

Už je to tady - tygřice Altaica ve výběhu

V úterý 17. 3. 2015 měla tygřice Altaica první možnost prozkoumat výběh. A co myslíte, jak to dopadlo? Několikrát vystrčila hlavu ven z vnitřní ubikace a to bylo všechno. Snad se v příštích dnech více osmělí. Pamatujte, jak dlouho trvalo Oliverovi, než si zvykl na nové prostředí? V budoucnu budou výběh obývat tygři společně. Než se tak stane, zvyká si Altaica v klidu sama. Oliver mezitím čeká v zázemí. A pak se vystřídají ...

Noví obyvatelé

Novými obyvateli tropického pavilonu Matamata se staly 3 druhy skřípkanů. Všichni pocházejí z Jižní Ameriky. A nebojte se, neběhají po pavilonu na volno, ale jsou uzamčeni ve svých teráriích. Přijďte se podívat.

Pelikáni ve výběhu

Přijďte se podívat na pelikány, už jsou zpátky na rybníku! Jako každý rok, i letos to byl velký boj mezi jejich ošetřovateli a pelikány. Naštěstí chovatelé už mají své vyzkoušené chvaty, a tak pro ně není problém ani s 15kilogramovým ptáčkem.

